

דף פו.

עין משפט א.

יו"ד סימן רמא פעיף ב

ב. הכהו על אזנו וחרשו חייב מיתה ^ה, שא"א שיעשה חרש בלא חבורה, שטיפת דם יצא בפנים באוזן ובשכיל זה נתחרש.

עין משפט ב.ג.

ח"מ סימן תכ פעיף יב

יב. גילח לו את שער ראשו אינו נותן לו אלא בושת ^ו, ואם סכו בסם עד שאין סוף השער לחזור ולצמוח חייב בה' דברים ^ז שהרי מצטער מן הסם, ושבת שהרי ראוי לרקוד בראשו ^ח ובשעת הריקוד לנדנד בשערו ונמצא בטל ממלאכה זו.

עין משפט ד.

ח"מ סימן תכ פעיף ה

ה. הכהו על ידו והתנפחה ^ט וסופה לחזור, או הכהו על עינו וסופה לחזור אין כאן נזק ונותן לו שאר ד' דברים.

עין משפט ז.

ח"מ סימן תכא פעיף ב

ב. התכוון לבייש את הקטן ובייש את הגדול נותן לגדול דמי בושתו של קטן ^י. נתכוון לבייש העבד ובייש בן חורין נותן לבן חורין דמי בושת עבד.

ה. מגמ' בב"ק פ"ו ע"א.

ו. מבב"ק פ"ו ע"א אליבא דרבא, דסופם של השערות לחזור.

ז. שעושה בקעים בראשו מחמת חריפותו, וצריך ריפוי לרפאותו ונזק, דאין לך נזק גדול מזה שלא יהיה לו שערות לעולם לחמם בהם ראשו, וגם בושת יש כאן הן בשעה שסכו כשאר מכה, הן בושת שרואין אותו שאין לו שערות ונעשה קרח. סמ"ע ס"ק י"ג.

ח. אם מלאכתו בכך והגם שיכול לנדנד בראשו בלי שערות מ"מ כל זמן שראשו עליו יכאב אינו יכול גם לנדנדו. סמ"ע ס"ק י"ד.

ט. והיינו צבתה בלשון הגמ'. סמ"ע ס"ק ח'.

י. מבריייתא שם פ"ו ע"א, והוא שקטן זה מכלימין אותו ונכלם, כמו שנתבאר בסי' ת"ק סעיף ל"ז.

דף פו:

ח"מ סימן תכ פעיף לו

עין משפט א.

לה.לו. לז. ביישו כשהוא ישן ב ומת בתוך שינתו ל שלא הרגיש כלל בבושת אין גובין אותה בושת מ, מ"מ אם תפסו יורשיו אין מוציאין מידם.

הגה: וי"א דהמבייש בכה"ג פטור ג.

הישן שבייש פטור ס.

ח"מ סימן תכא פעיף א

א. אינו חייב על הבושת על שיתכוון לביישו ע, והמבייש חבירו שלא בכוונה פטור וע"כ ישן שבייש פטור.

הגה: הקובל על חבירו שמסר אותו או גנבו אע"פ שלא יכול לברר מ"מ פטור פ שהרי לא התכוון לביישו.

ח"מ סימן תכ פעיף לד

עין משפט ב.ג.ד.

לו. המבייש הערום ז או מי שהוא בבית המרחץ פטור אבל נשבה בו הרוח והגביה בגדיו ונראה ערום ובא אחד והוסיף חייב בבושת, ומ"מ אין בושתו של זה גדולה כמו המבייש את שאינו ערום כלל.

כ. בעיא בגמ' פ"ו ע"א ולא איפשטא ופסק כבכל ספיקא דדינא דפטור אבל אם תפס אין מוציאין מידו.

ל. כן הוא לשון הרמב"ם, וכ"כ הטור.

מ. ובגמ' שם אם טעם שחייבתו תורה בושת הוא משום כיסופא דידיה וכאן לא שייך שהרי מת ופטור או משום כיסופא דבני משפחתו והרי הם חיים וחייב ולא איפשטא שם בגמ'.

נ. טור בשם הרא"ש שמפרש שם דהבעיא נפשטא ופטור וכ"נ מדברי התוס' שם.

ס. שם במשנה פ"ו ע"ב, דבעינן דוקא שבייש בכוונה ולמד מהפסוק "והחזיקה במבושיו".

ע. ממשנה בב"ק פ"ו ע"א, או שיתכוון להזיק כמבואר בסעיף י"א.

פ. שכוונתו היא לגבות ממנו הזיקו. סמ"ע ס"ק ג'.

צ. והסמ"ע בס"ק מ"א כתב דכיון שהוא ערום אפי' אם רקק בו או הכהו אפ"ה פטור עליו מהבושת כיון שאינו בר בושת הוא, אבל לדעת ר"י חייב ע"ש.

וכן אם הגביה בגדיו לירד לנהר או שעלה מהנהר וביישו חייב, ומ"מ אינו כ"כ בושת כמו המבייש את המלוכש.

עין משפט ה. חו"מ סימן תכ פעיף לה

לז. לז. ביישו כשהוא ישן ק ומת בתוך שינתו ר שלא הרגיש כלל בבושת אין גובין אותה בושת ש, מ"מ אם תפסו יורשיו אין מוציאין מידם.

הגה: וי"א דהמבייש בכה"ג פטור ת.

הישן שבייש פטור א.

עין משפט ו.ז. חו"מ סימן תכ פעיף לז

לח. לח. המבייש את השוטה פטור ב, אבל את החרש או הגר או עבד או קטן שמכלימים אותו ונכלם חייב, ומ"מ אינו דומה המבייש את הקטן למבייש גדול, ולא המבייש עבד למבייש בן חורין ולא המבייש חרש למבייש פקח.

ק. בעיא בגמ' פ"ו ע"א ולא איפשטא ופסק כבכל ספיקא דדינא דפטור אבל אם תפס אין מוציאין מידו.

ר. כן הוא לשון הרמב"ם, וכ"כ הטור.

ש. ובגמ' שם אם טעם שחייבתו תורה בושת הוא משום כיסופא דידיה וכאן לא שייך שהרי מת ופטור או משום כיסופא דבני משפחתו והרי הם חיים וחייב ולא איפשטא שם בגמ'.

ת. טור בשם הרא"ש שמפרש שם דהבעיא נפשטא ופטור וכ"נ מדברי התוס' שם.

א. שם במשנה פ"ו ע"ב, דבעינן דוקא שבייש בכוונה ולמד מהפסוק "והחזיקה במבושיו".

ב. מברייתא שם, דאינו בר בושת הוא משא"כ חרש וגר ועבד דחייבים עליהם משום דבני מצוות הם. סמ"ע ס"ק מ"ה.

וקצת צ"ב הרי גם חרש שאינו שומע ואינו מדבר פטור ממצוות כשוטה וצ"ע. וצ"ל דהשוטה לא מרגיש כלל בבושת לא כן חרש שאינו מדבר ושומע.